ÎNGERII DE RIGIPS PAG. 2	SISTEMUL DE SALARIZARE NU SUPORTĂ MAI MULT PAG. 3	CORUPŢIA O PROBLEMĂ INTERNĂ? PAG. 4-5	TELEGRAFIC TELEGRAFIC TELEGRAFIC PAG. 6	9 mai o aniversare? PAG. 8

VREMEA

DREPTEI NAŢIONAL - CREŞTINE

Anul V nr. 58 16 mai - 19 iunie 2003, 8 pagini 3000 lei www.edituravremea.ro

EDITORIAL

LEPĂDAREA DE SINE

Preşedintele Ion Iliescu, în numele său, al guvernului şi al PSD, se arată indignat că ambasadorul Statelor Unite ne dă lecţii de stârpire a corupţiei. Principiul invocat este al neamestecului în treburile interne, care acoperă toate actele puterii şi numai noi, românii, avem dreptul de a ne pronunţa asupra lor.

Despre generalizarea corupţiei, inegalitatea în faţa justiţiei, genocidul din domeniul sănătăţii, aroganţa clasei politice şi a noilor îmbogăţiţi, nu au dreptul să vorbească cei din Uniunea Europeană şi din NATO, deşi puterea bate cu insistenţă la porţile lor. În viziunea indusă de putere, reacţia preşedintelui este un act de demnitate naţională.

Deunăzi a fost parafat Tratatul de bază cu Rusia, pe care preşedintele ţării urmează să-l semneze în curând. Textul nu a fost publicat, dar din zgârcitele relatări oficiale, rezultă că tratatul nu va menţiona cele două chestiuni în litigiu: Tezaurul României reţinut de guvernul bolşevic în 1918 şi Pactul Molotov-Ribbentrop din 1939.

O anexă la Tratat, care urmează să fie semnată de miniştrii de externe ai celor două ţări şi care nu are forţa juridică a unui tratat, urmează să deschidă o procedură de identificare a Tezaurului României aflat în Rusia, pe de o parte, şi să considere nul şi neavenit pactul germano-sovietic din '39, dar să cuprindă şi o declaraţie a părţii române care condamnă «agresiunea antisovietică», adică războiul purtat între 1941-1944 pentru recuperarea teritoriilor româneşti ocupate de URSS, pe de altă parte. Conţinutul tratatului, aşa cum este el cunoscut acum, face definitivă renunţarea la orice drept şi legitimitate asupra Basarabiei, nordului Bucovinei, a ţinutului Herţa şi a Insulei Şerpilor, situaţie fără precedent în istoria Principatelor şi a statului român. Abandonarea interesului naţional de către actuala putere are totuşi un precedent semnificativ, tratatul româno-sovietic parafat în 1991 în timpul guvernării FDSN, preşedinte fiind tot Ion Iliescu. Acel tratat, cu clauze inegale, un tratat de cvasi-vasalitate, nu a mai fost semnat, graţie dispariţiei uneia din părţi, URSS. Nici «opoziţia democrată» nu a fost mai inspirată, preşedintele Emil Constantinescu semnând Tratatul de bază cu Ucraina, care recunoştea nu numai actuala frontieră ci şi cedările teritoriale aferente.

Pierderile de teritorii nu au fost o raritate în spaţiul locuit de români, dar ele erau fie rezultatul unor invazii străine, fie al unor cesiuni ale puterii suzerane nicicând recunoscute de domnitorii pământeni sau de statul român. Cedările teritoriale din 1940 au fost făcute sub imperiul ameninţării cu forţa şi nu au fost recunoscute printr-un tratat. De asemenea, Tratatul de pace de la Paris, semnat după cel de-al doilea război mondial, ne-a fost impus, ca urmare a pierderii războiului, de către puterile aliate, în condiţiile în care ţara era ocupată de Armata Roşie, iar guvernul semnatar al tratatului fusese instalat de ocupantul sovietic. Nu în aceeaşi situaţie s-au aflat guvernările post-revoluţionare, iar acum guvernarea Năstase – PSD. De altfel, cei ce au încheiat tratatele cu URSS, în 1991, cu Ucraina şi acum cu Rusia, nici nu încearcă să le justifice prin interesul naţional întrucât el este în mod evident încălcat, ci, în cazul tratatului cu Ucraina, pentru a intra în NATO, ceea ce de altfel nu s-a întâmplat, iar în cazul tratatelor cu Rusia, pentru a «normaliza» relaţiile şi a promova colaborarea economică. Nici tratatul cu Ucraina şi nici cel cu Rusia nu erau şi nu sunt obligatorii, nici un document internaţional nu ne impune acest lucru, iar principiul interesului naţional ar trebui să determine clasa politică să aştepte o conjunctură favorabilă pentru încheierea tratatelor fără ca acestea să prejudicieze interesele ţării.

Interesul naţional nu trebuie confundat cu interesele conjuncturale, oricare ar fi ele, iar renunţarea la o parte din teritoriul naţional nu priveşte numai actuala generaţie, ci strădaniile şi lupta generaţiilor trecute precum şi pe cele viitoare, cărora trebuie să le transmitem măcar dreptul la teritoriul naţional dacă nu şi posesiunea lui.

Dacă clasa politică post-decembristă foloseşte cu rea credinţă interesul naţional pentru justificarea politicii interne corupte, abuzive, uneori criminale (sănătate publică, regimul pensiilor) şi cel al demnităţii naţionale, refuzând altora dreptul la amestec prin opinie critică în treburile noastre interne, renunţarea la interesul şi chiar la teritoriul naţional este un act de trădare, care, dacă nu va face obiectul unui proces penal al puternicilor zilei ce semnează fără demnitate asemenea tratate, va rămâne în istorie atât ca o ruşine pentru «elita politică» a timpului cât şi constatul unei lepădări de sine a noastră, a tuturor.

Nicolae Henegariu

ÎNGERII DE RIGIPS

Privită de aproape, societatea românească te uluieşte prin incoerenţă şi inconsecvenţă. Dar numai de aproape. Cum te îndepărtezi de fojgăiala cotidiană, cum te ridici puţin deasupra ţesăturii de mârşăvii, mârlănii şi aberaţii peste care dai la tot pasul, imaginea prinde contur precis. Aproape ca în faimoasa nuvelă a lui Henry James, *desenul din covor* spune cu totul altceva decât păreai tu să înţelegi. Acolo unde nu descifrezi decât mişcare browniană, arbitrar, improvizaţie – într-un cuvânt, *haos* – ai surpriza să descoperi o arhitectură perfect ordonată, o construcţie ivită dintr-o foarte bine articulată filozofie.

Ca să nu divaghez prea mult, vorbesc despre filozofia Securităţii. Sigur că alăturarea acestor două cuvinte, *filozofie şi Securitate,* e strigătoare la cer. Unde să descoperi filozofie la o adunătură de bestii violente, şantajişti, semidocţi încântaţi de propria prostie, prestidigitatori ai scormonitului în gunoaie, mediocrităţi lacome, dormind cu icoana naţiunii sub pernă şi cu scheletul aceleiaşi sub pat, performeri ai voyersimului şi virtuozi ai găurii din broasca uşii? Evident că nicăieri. Dar nu la Platon, Aristotel sau Hegel mă refer, ci la ideea unui set coerent de valori slujite cu o stăruinţă demnă de admirat – dacă n-ar fi atât de urât mirositoare.

Privită, aşadar, de sus, pe liniile de forţă ale principalelor direcţii de evoluţie, România oferă harta stupefiantă a unui teritoriu ce-i are în epicentru pe securişti, în zonele principale pe comuniştii metamorfozaţi într-o stângă rapace, iar la periferii – gloata amuţită după strategii imaginate, verificate şi exportate de NKVD. Nu mă refer doar la acapararea celor mai mănoase teritorii ale economiei zisă *naţională*. În fond, dacă noi suntem proşti şi ei deştepţi, de ce să ne facem sânge rău c-au pus mâna pe cele mai bune fabrici, hoteluri sau terenuri. Mă refer mai ales la realităţile simbolice care fac din România o ţară eternamente subdezvoltată, ce se târâie jenant în urma tuturor suratelor ex-comuniste, fără nici o garanţie că le va ajunge vreodată.

În strategia de menţinere la putere, securiştii au folosit, începând cu 1989, tactici diverse. Mai întâi, au luat prizonieri o mână de comunişti reformaţi, epuizaţi de aşteptare, dar ahtiaţi după putere ca-n prima zi a vieţii lor staliniste. Le-au pus hăţurile în mână, i-au urcat pe capră, însă n-au catadicsit să ataşeze şi caleaşca. Aceasta, împinsă în porumbişte, a fost lăsată pe seama echipelor specializate în devastarea sistematică: în patru-cinci ani, n-au mai rămas din biata căruţă economică decât niscaiva cuie ruginite (acelea pe care le invoca într-un discurs memorabil Petrică Roman.)

Simultan, au fost infiltrate – prin şantaj, ameninţare sau cumpărare – televiziunile, institutele de sondare a opiniei publice, societatea civilă, presa şi, evident, partidele. În scurtă vreme, frizura tip KGB putea fi întâlnită (şi mai poate) în prezidiile tuturor formaţiunilor politice. La momentul potrivit, agenţii direcţi sau indirecţi ai Securităţii au făcut miracole de subminare din interior, acolo unde propaganda exterioară se dovedea neputincioasă. O repede-ochire în direcţia liberalismului, social-democraţiei, creştinismului sau socialismului român (ca să nu mai vorbesc de *naţionalism* şi celelalte derivate ale casei de nebuni) arată pe umerii cui stă democraţia în ţara noastră cu ieşire la mare şi intrare în pământ.

În clipa de faţă, înfloritoarea Securitate nu mai are nevoie nici măcar de braţul său înarmat, de mâna forte întrebuinţată la începutul anilor '90: *directocraţia* (termenul e al lui Andrei Cornea). Astăzi, după ce economiei i-au fost retezate picioarele, vechii şi noii directori au devenit un balast. Dacă n-au reuşit să facă saltul pe covorul fermecat al patrioţilor cătuşei, cârligelor atârnate în tavan, cizmei spaniole, căluşului ori ochelarilor de tablă, ei sunt eliminaţi ca nişte măsele stricate ce ameninţă să infecteze întregul organism.

Marea operaţie la care asistăm acum este ştergerea urmelor a doisprezece ani de jaf la drumul mare. O nouă echipă a partidului-stat-Securitate e împinsă în faţă pentru a construi, cu mistria nesimţirii şi din mortarul inocenţei perfect însuşite, o aparenţă de legalitate şi onorabilitate. Vor fi, probabil, şi victime colaterale. Câţiva tablagii mai greoi în mişcări vor fi sacrificaţi, câteva hahalere devenite balast îşi vor lua tălpăşiţa, o seamă de incapabili ce nu mai bat pasul de front în ritmul cerut vor dispărea, dar sistemul va merge mai departe.

Să nu ne iluzionăm că democraţiile occidentale, că americanii vor veni în mare grabă să pună lucrurile la punct. Atâta vreme cât ţara va fi condusă cu o mână de fier, atât timp cât va fi linişte, cât societatea e pacificată (cunoaşteţi, din istorie, sensul cuvântului, nu-i aşa?), fiţi siguri că neo-comuniştii vor zburda ca mieluşeii pe pajişte în preajma Paştelui. Semnând un pact de neagresiune cu occidentul, pesedeii au, ca să zic aşa, mână liberă să calce în picioare absolut orice şi pe absolut oricine. Va exista întotdeauna un reprezentant al UE sau NATO (ştiţi la cine mă refer, nu?) pregătit să închidă gura puţinilor români care mai îndrăznesc s-o deschidă spunând că nu-l deranjează că structurile economice şi sociale ale ţării sunt infestate de securişti.

Trăim un moment prost. Ochiul vigilent al lumii s-a mutat dinspre Balcani spre alte zone fierbinţi. După Irak va urma, probabil, Coreea de Nord, apoi cine ştie ce altă zonă nefericită a globului. Numai aici, la porţile Orientului, după noi urmăm tot noi: Adică noi şi-ai noştri. De fiecare dată când se dă impresia că taurul a fost apucat de coarne, constaţi că nu e vorba decât de-o diversiune menită să ascundă mârşăvii infinit mai mari decât cele, cu-o jumătate de gură, recunoscute.

Ne-a căzut din înaltul cerului doamna Vlas, dar deocamdată ea joacă rolul îngeresei-gospodine ce spală temeinic dalele bucătăriei unde-a fost tranşat viţelul cel gras; Doamna Vlas are toate motivele să se amuze. Autosacrificiul ei nu poate fi decât episodul vizibil al unui târg încheiat departe de ochii şi urechile prostimii. Cineva trebuie sacrificat. Deocamdată, nu ştim cine. O fi Vântu? O fi Văcăroiu? O fi vreun general mai damblagit din Securitate? Vreun şef surprins că joacă pe cont propriu? Greu de spus. Oricum, ne aflăm într-o nouă etapă a colonizării ţării de către securişti. Etapa în care au început să-şi scoată la iveală progeniturile.

Mă refer la noul val al fiilor care ocupă tot mai mult paginile ziarelor. Deocamdată, rubricile mondene sau de scandal. Nu e foarte sigur că fiii – să spunem – ai fraţilor Păunescu vor prelua chiar atât de lin afacerile babacilor, după cum nimeni nu-i garantează *noului Titulescu* (un exemplu de slugărnicie juvenilă cum rareori am întâlnit chiar pe plaiurile noastre intens irigate de fanariotism) că va urma automat sfântului patron Năstase. PSD-ul, înainte de a se sparge, va mai avea de trecut acest test: al înlocuirii generaţiei rapace, dar abile, cu noua generaţie, la fel de rapace, dar infinit mai puţin dotată pentru o politică de forţă.

Să nu uităm nici ridicola încercare a lui Adrian Năstase de a-şi promova în forţă precocii subalterni. Pe lângă mângâierea orgoliului propriu, premierul făcea şi o demonstraţie de putere în faţa oamenilor din partid ceea ce s-ar putea să-l coste. Nu cred că experimentaţii şacali din generaţia matură vor înghiţi atât de uşor afrontul.

Cu alte cuvinte, valeţii stăpânilor noştri s-ar putea să nu devină neapărat stăpânii valeţilor noştri! Cu o condiţie: să nu ne fi transformat între timp cu toţii în umile umbre a ceea ce păream cândva a fi. Acesta e marele pericol ce stă în faţa societăţii româneşti. Restul e o tristă poveste cu îngeri întrupaţi din materialul grosolan al rigipsului.

Mircea Mihăieş

Din „România literară" nr. 15, 16-22 aprilie 2003

SISTEMUL DE SALARIZARE NU SUPORTĂ MAI MULT

În urma siluirilor repetate la care a fost supus în întreaga perioadă postdecembristă, sistemul de salarizare din România este practic la pământ. Iar desfiinţarea convenţiilor civile cu care actuala guvernare încearcă să-l salveze nu va fi, dimpotrivă, decât bomboana de pe coliva acestuia.

Siluirilor la care a fost supus de politici populiste şi nesăbuite, în ultimă instanţă neprofesioniste, în perioada postdecembristă, nu-i putea rezista nici un sistem de salarizare, oricât de solid ar fi fost, darămite unul care trebuia să se reformeze şi restructureze într-o tranziţie de la economia comunistă de comandă la o economie de piaţă.

În primul rând, salariaţii din întreprinderile care îşi acopereau din vânzări cheltuielile au fost puşi să achite şi salariile din întreprinderile cu pierderi, un gen de protecţie socială prost înţeleasă, contraproductivă şi costisitoare, care presupune suportarea socială nu numai a cheltuielilor cu întreţinerea forţei de muncă, dar şi a celor cu energia, materiile prime şi echipamentele necesare pentru menţinerea unor locuri de muncă de fapt false. O „protecţie socială" împotriva firii şi performanţei, care nu are ce căuta în orice tip de organizare economico-socială şi oricum nu într-o economie de piaţă, unde întreprinderile cu pierderi sunt lichidate, iar personalului disponibilizat îi este asigurată o protecţie socială organizată şi transparentă prin indemnizaţii de şomaj, ajutoare sociale şi eventual compensaţii salariale. Aşa însă, costurile cu mult mai mari pentru menţinerea în viaţă a unor locuri de muncă perdante au fost suportate greu de ceilalţi salariaţi, în mod direct prin creşterea impozitării asupra acestora şi în mod indirect prin inflaţie.

În al doilea rând, ceea ce părea a destructura mai puţin sistemul de salarizare decât întreţinerea artificială în viaţă a unor locuri de muncă perdante, dar ceea ce de fapt s-a dovedit a-l afecta pe acesta pe termen lung în mod grav şi iremediabil, a fost scoaterea oamenilor anticipat la pensie pentru a nu-i trimite în şomaj. România a pierdut în perioada postdecembristă peste 3,5 milioane locuri de muncă. În şomaj au ajuns circa un milion de oameni. 2,5 milioane au suplimentat abrupt numărul pensionarilor. Sistemul de pensii s-a debalansat, ajungând, în numai câţiva ani, să aibă mai mulţi beneficiari decât contribuenţi.

Sistemul de salarizare, pe seama căruia trăieşte de fapt sistemul de pensii, a fost sugrumat, târând după el spre sucombare şi pe cel de pensii. De unde peste trei salarii trebuiau să susţină o pensie, s-a ajuns ca un singur salariu să fie nevoit a susţine 1,5 pensii. Dilema este clară: ori pensia scade mereu şi mereu în raport cu salariul, ori se capotează în sistemul de salarizare. S-a ales soluţia amăgitoare pe termen scurt, care apare mai favorabilă electoral, dar care amanetează sistemul de salarizare pe termen lung: s-a mai dat pe ici-pe colo câte ceva la pensii pe seama sporirii fiscalizării salariilor (impozite plus contribuţii sociale).

Un moment dramatic în acest sens – dar tipic pentru politica adoptată în domeniu pe ansamblul perioadei postdecembriste – l-a constituit creşterea severă a contribuţiei pentru pensii la care a recurs guvernarea de coaliţie ţărănisto-liberalo-pedistă când sistemul de salarizare n-a mai putut face faţă plăţii pensiilor. A fost însă doar un moment dintr-o aceeaşi istorie, pentru că de întreaga situaţie creată sunt, evident, responsabile toate guvernările postdecembriste şi înainte de toate cele de sub preşedinţia dlui Iliescu, iniţiatorul de fapt al ambelor politici de siluire a sistemului de salarizare şi oricum cel sub oblăduirea căruia s-au derulat aceste politici cea mai îndelungată perioadă de timp.

Economia reală a replicat cum a putut la constrângerile mereu mai apăsătoare impuse sistemului de salarizare. Anume, a coborât pe cât posibil mai mult nivelul de salarizare pentru a plăti cât mai puţine dări. Guvernanţii, însă, pe linia urmărită, au procedat, ori de câte ori au apărut inevitabilele constrângeri de plăţi, la accentuarea pe mai departe, direct sau indirect, a fiscalităţii, adică tocmai invers decât învăţămintele pe care le impuneau stările de lucruri din economia reală.

Unde s-a ajuns? Situaţia poate fi caracterizată drept apocaliptică. Din cei 4,5 milioane de salariaţi, câţi mai există în economia oficială, peste jumătate sunt salarizaţi scriptic sub plafonul de impozitare. Încă o bună parte se află la limită. Şi doar un sfert contează realmente în plăţile de impozite şi de contribuţii sociale asupra salariilor. Altfel spus, în ceea ce bugetele publice vizează să încaseze de pe urma salariilor, acestea nu se pot, de fapt, baza decât pe aportul a circa 1,1 milioane salariaţi. Acesta este apocalips! Nu se poate ca numai 1,1 milioane oameni să întreţină bugete care, într-un fel sau altul, au obiective economice, politice şi sociale privind 22 de milioane de oameni! Aşa ceva nu poate ţine! Se va rupe inevitabil! Şi se va rupe în mod cert dacă asupra sistemului de salarizare se vor pune noi constrângeri. Noi constrângeri aşa cum reprezintă, de fapt şi în ultima instanţă, desfiinţarea convenţiilor civile şi înlocuirea lor cu contracte de muncă.

Ce se vrea prin această măsură? Se vrea ca sistemul de salarizare să-i majoreze semnificativ contribuţia la sistemul de pensii, întrucât convenţiile civile nu presupuneau, iar contractele de muncă presupun achitarea de contribuţii pentru pensii. Se va obţine ceea ce se doreşte? Indubitabil, nu!

Economia reală nu poate plăti mai mult decât plăteşte! Dacă va fi forţată să plătească mai mult, va muri! Fără a mai pune la socoteală şi faptul că va prefera să moară decât să plătească mai mult!

În momentul de faţă, fiscalitatea locului de muncă la nivelul salariului mediu pe economie este de 2,4:1, cea mai severă din lume. Cu alte cuvinte, pentru a se asigura angajatului un salariu net (în mână) de 100 dolari, pe angajator îl costă 240 dolari (salariul net plus impozit, plus contribuţiile sociale suportate de angajat, plus contribuţiile sociale în contul angajatului suportate însă de angajator). O asemenea fiscalitate nu poate fi suportată de ansamblul economiei reale, ci doar de o mică – o infimă parte – din aceasta. Cea mai mare parte din economia reală nu o onorează!

Cei ce dau salarii mai bune sunt, cu unele excepţii, doar cei ce îşi permit să nu-şi plătească dările în contul salariilor. Şi aceştia reprezintă întreprinderi de stat. Cei ce nu-şi pot permite să nu-şi plătească dările (îndeosebi micile întreprinderi private) dau salarii mici ca să plătească dări mici, şi, eventual, completează în plic câştigurile scriptice ale angajaţilor lor.

Acesta este adevărul! Convenţiile civile constituiau o modalitate legală de a se da salarii mai acătării plătindu-se contribuţii sociale mai mici. Desfiinţarea acestora nu va face decât să accentueze munca la negru. Altfel nu se poate. Şi nu pentru că nu s-ar vrea sau pentru că s-ar dori să se tragă statul în piept, ci pentru că, pur şi simplu, nu este posibil să se facă afaceri când, pe baza contractelor de muncă, la fiecare 100 de lei daţi salariatului, alţi 140 de lei ar trebui îndreptaţi către fisc. O asemenea cotă de fiscalitate nu poate fi generalizată, deoarece economia reală nu are resurse pentru aşa ceva!

De aceea, la desfiinţarea convenţiilor civile – dacă aceasta se considera a fi marea problemă a economiei româneşti! – ar trebui să se procedeze doar treptat şi numai pe baza scăderii în paralel a cotei de fiscalizare a locului de muncă!

Ilie Şerbănescu

Din „România liberă", 23 aprilie 2003

CORUPŢIA
O PROBLEMĂ INTERNĂ?

În două numere consecutive am publicat „Confruntări în PSD", neînţelegeri ce s-au stins prin armistiţiul tacit între locatarii palatelor Cotroceni şi Victoria. În ultima lună, criticile unor oficialităţi din Uniunea Europeană şi Statele Unite privind corupţia şi încetineala reformei au făcut ca PSD să strângă rândurile în jurul «partidului şi guvernului» ca pe vremea Tovarăşului.

Primul critic a fost George Soros, miliardarul filantrop care a acuzat guvernul României că încalcă drepturile omului, plasând România alături de Belarus, Ucraina şi Republica Moldova în rândul ţărilor ce nu respectă libertatea de asociere şi de exprimare. El a dat ca exemplu Legea restrictivă a partidelor politice şi cea a O.N.G. care nu acordă fonduri decât celor agreaţi de partidul aflat la guvernare. De asemenea a criticat proiectul noului Cod penal, care «ameninţă libertatea de exprimare». Reacţionând, guvernul l-a acuzat pe Soros de «anacronism, lipsă de informare şi ignorarea cu bună ştiinţă a schimbărilor majore din societatea românească», iar Ministerul Afacerilor Externe îi recomanda să dedice mai mult timp studiului textelor de lege pe care le incriminează şi totodată să dea atenţie şi calificativelor pe care oficialii europeni le-au acordat României.

Calificativul pe care i l-a «acordat», nu României, ci guvernului, ambasadorul SUA la Bucureşti Michael Guest în cuvântarea rostită la conferinţa internaţională a donatorilor de fonduri pentru lupta împotriva corupţiei din 15 aprilie, depăşeşte uzanţele diplomatice: «... am ceva de spus fiecărui român care este aici şi fiecărui român căruia îi pasă cu adevărat de această ţară... Uneori am îndemnat, şi în public, şi într-un cadru privat, să se ia măsuri ferme împotriva corupţiei. Aproape invariabil, cineva îmi spune: „Domnule ambasador, nu înţelegeţi". Ei bine, prieteni, înţeleg şi înţeleg chiar prea bine. Înţeleg de ce oamenii de afaceri cu legături în interior, de ambele părţi ale eşicherului politic, nu doresc ca legi noi, ferme, să fie adoptate sau implementate. Înţeleg de ce anumite privatizări durează aşa de mult, dacă au loc vreodată. Ştiu ce sunt „lichidatorii"; ştiu ce legături au; şi ştiu ce se întâmplă cu conturile lor bancare şi, din păcate, şi cu comunităţile atunci când ei cumpără o firmă. Ştiu de asemenea ce se întâmplă prea deseori sau, mai degrabă, ce nu se întâmplă atunci când cei dinăuntru îi înfrâng pe cei ce ar trebui să câştige tranzacţia. Ştiţi şi dumneavoastră acest lucru. Şi este o ruşine pentru această ţară. Înţeleg ce forţe împiedică restituirea proprietăţilor către proprietarii lor de drept. Înţeleg de ce anumite procese înaintează atât de încet. Înţeleg de ce medicamentele pentru bolnavii HIV/SIDA costă spitalele cu cel puţin 50% mai mult decât în Statele Unite. Cred că ştim cu toţii cum se adaugă comisioanele înainte ca medicamentele să ajungă la spitale; dacă vă străduiţi suficient să căutaţi, cred că veţi descoperi cine sunt beneficiarii. Înţeleg cum zeci, poate chiar sute de mii de dolari sunt cheltuiţi pentru a comanda medicamente nepotrivite pentru HIV/SIDA, dar potrivite pentru alte afecţiuni. Este incompetenţă? Sunt legături strânse? Nu mă pot gândi la alte posibilităţi. Prieteni, înţeleg toate acestea. Ştiu ce se întâmplă şi de ce. Dar faptul că aceste lucruri se înţeleg nu înseamnă că sunt corecte... Adevărul este că corupţia nu este o chestiune de centru-dreapta. Este chestiune legată de lăcomie. Este o problemă a indivizilor cărora le pasă mai mult de ei înşişi, de poziţia lor, de prietenii lor, decât le pasă de dreptate şi justiţie sau, de fapt, de această ţară. Pentru ei, politica nu contează cu adevărat. Ei vor folosi orice partid politic care le convine sau se vor aşeza la uşa oricui este la putere, sau la uşa oricui în afara puterii, dacă acest lucru este în interesul lor. Prieteni, nu trataţi corupţia ca pe un joc politic de zvonuri şi acuzaţii. Nu o trataţi ca pe un berbece de dărâmat ziduri... De prea multă vreme cei din interiorul acestei ţări şi-au folosit poziţiile, legăturile şi influenţa pentru a împiedica România să-şi atingă adevăratul potenţial şi pentru a-i împiedica pe cetăţenii României să-şi împlinească visurile. Acest lucru trebuie să înceteze. Acum vreau să-mi cer scuze dacă am fost prea emotiv, dar acest lucru este ceva în care cred cu ardoare. Dacă tinerii din această ţară nu au încredere că vor găsi slujbe pe măsura meritului lor, este timpul ca ei să îşi construiască o carieră în altă parte. Dacă cei dinăuntru, care sunt bine plasaţi, iau bani care ar trebui poate să fie folosiţi pentru pavarea drumurilor sau pentru construirea conductelor de apă, iar cetăţenii în vârstă, care au trăit în comunism şi trăiesc o tranziţie dificilă, nu îşi pot permite să aibă căldură în case, atunci aceşti cetăţeni trăiesc într-o ţară care le este străină. Şi dacă sistemul juridic nu poate face dreptate în mod egal, corect şi imparţial, fie că este pentru un cioban, un zidar sau un politician, atunci acest lucru este de fapt o crimă... Probabil că mesajul meu îl percepeţi ca pe unul doar către ţara dumneavoastră. Ei bine spun toate acestea dintr-o dragoste profundă pentru România şi pentru români. Pe parcursul celor 18 luni pe care le-am petrecut aici, am întâlnit atâţia cetăţeni români minunaţi. Oameni oneşti şi talentaţi, care muncesc din greu şi care sunt gata să dea totul. Oameni care ar merita mai mult decât le este oferit, atât pentru ei cât şi pentru copiii lor... Într-adevăr noi cheltuim nişte sume nu tocmai mici pentru a fi de ajutor. Cei mai mulţi dintre noi suntem pregătiţi să cheltuim chiar mai mult. Dar în schimb am dori ca toţi românii aflaţi în poziţii de responsabilitate, în cadrul guvernului sau al societăţii civile, să investească la rândul lor. Să ia deciziile pe care noi nu le putem lua... Nu faceţi toate acestea pentru NATO sau UE. Nu o faceţi pentru a satisface criteriile unui credit de la Banca Mondială. Faceţi-o pentru voi şi pentru copiii voştri. Faceţi-o pentru ţara voastră...»

Reacţia celor interesaţi, a liderilor PSD, nu a întârziat. Vicepreşedintele Florin Georgescu nu consideră că partidul de guvernământ a fost vizat de remarcile critice ale ambasadorului american, întrucât nu a fost nominalizat nici un membru al PSD. El e nemulţumit de aprecierile făcute dat fiind că fenomenul corupţiei nu a fost considerat a fi de natură politică. Deputatul PSD Radu Podgoreanu comentează optimist: «Declaraţia ambasadorului este încurajatoare, el validează politica Guvernului, salutând măsurile din pachetul anticorupţie». Al doilea om în stat, Nicolae Văcăroiu, afirmă: «În România corupţia a luat amploare. Guest a spus că acest fenomen nu are culoare politică. Avem corupţi toţi, nu vorbim cu „corupţii lor" şi „corupţii noştri". Mi-e greu să vă spun dacă în PSD sunt sau nu sunt, la PNL sau PD sunt sau nu sunt. Ei se găsesc peste tot». Ion Solcanu, vicepreşedinte PSD, recunoaşte: «Nivelul corupţiei a evoluat după 1989, pe fondul dispariţiei unor instituţii autoritare ale statului comunist şi a unei crize de autoritate a instituţiilor nou-create». Ministrul Informaţiilor Publice Vasile Dâncu este autocritic: «Ambasadorul Guest a avut dreptate. El n-a acuzat pe nimeni în mod direct. A vorbit în general despre corupţie şi a spus că toată clasa politică, Guvernul şi mass-media trebuie să lupte împotriva corupţiei». Mai realist, secretarul general PSD Cozmin Guşă spune: «Este un mesaj către toată clasa politică. Corupţia nu e numai o ruşine pentru România, este un fenomen care poate să devină catastrofic, nimeni să nu mai aibă încredere în noi». În drum spre Atena la întâlnirea şefilor de stat şi de guvern din Uniunea Europeană, preşedintele Ion Iliescu, cu aparenta sa ingenuitate şi încercatul său simţ politic, a declarat: «Este o exprimare a unor principii, a unor poziţii de principiu privind acest progres şi, cât am citit eu, ambasadorul o face cu simpatie pentru eforturile pe care noi le facem....» Simpatia nu este pentru PSD, aşa cum ar vrea Ion Iliescu să credem, ci pentru poporul român, aşa cum reiese din spusele ambasadorului Guest. Din replicile şi comentariile fruntaşilor PSD se

Continuare în pagina 5

SOMNUL NAŢIUNII NAŞTE MONŞTRI

Urmare din pagina 4

desprinde ideea că nu PSD sau guvernanţii sunt corupţi, ci întreaga societate şi că fenomenul nu este imputabil grupării politice cu numeroase schimbări de siglă, FSN – FDSN – PDSR – PSD, care guvernează ţara din 1990 cu o întrerupere de patru ani, ci altora, comuniştilor, opoziţiei, fostei guvernări, în ultimă instanţă nouă tuturor, dar pentru nimic în lume lor.

Bomboana pe coliva declaraţiilor, recunoaşterilor, justificărilor şi acuzelor PSD pe marginea discursului ambasadorului Michael Guest a venit, cum era de aşteptat, de la premierul însuşi care cu nervozitate a spus: «Tot ne plimbăm cu corupţia în gură, avem treburi... haideţi să le facem pe astea, să mai lăsăm corupţia... lupta împotriva corupţiei nu înseamnă doar o luptă împotriva corupţilor... înseamnă a normaliza şi a moderniza România. Dacă vom începe din nou să aruncăm pisica unii la alţii, vom pierde din nou din vedere lucrul cel mai important, obţinerea cât mai rapidă de rezultate împotriva corupţiei... Noi am intrat într-o zonă de competiţie extrem de dură. În loc să ne ocupăm de rezolvarea problemelor, ne stigmatizăm, aruncăm cu noroi unii în alţii. Unii câştigă proiecte în Irak, alţii în Europa. Unii trăiesc din scandal, câştigă bani, câştigă poate capital politic... continuăm să ne înjurăm unii pe alţii şi să facem băşcălie... În timp ce noi ne ocupăm cu discuţii despre corupţie, alţii câştigă contracte de refacere a industriei din Irak şi Afganistan, contracte de investiţii în Rusia şi Orientul Mijlociu... Corupţia noastră e legată de corupţia lor» a conchis cu încântare Adrian Năstase, găsind în sfârşit o scuză corupţiei noastre care, nu-i aşa, o avem, pasă-mi-te, de la ei, de la capitalişti. Folosind o doză de platitudini, premierul dezvoltă o «filosofie» a corupţiei care sună astfel în gura sa: «Corupţia este un efect al sărăciei, al scăderii producţiei în anii de după revoluţie, un efect al destructurării societăţii, un efect al mentalităţilor. Corupţia este, deci, şi cauză şi efect».

La aceeaşi conferinţă a donatorilor de fonduri pentru lupta împotriva corupţiei unde ambasadorul Michael Guest a rostit adevăruri care au impresionat opinia publică, dar au lăsat impasibil partidul şi guvernul, a luat cuvântul şi Obie Moore preşedintele Camerei de Comerţ SUA: «România va fi scoasă din calendarul de aderare la UE şi în 2007 dacă nu va face un proiect măsurabil între acum şi următorul raport de ţară al Comisiei Europene... Asupra României se fac presiuni internaţionale pentru a întreprinde schimbări vizibile spre a se conforma agendei de integrare în UE în 2007... România se conformează greu şi treptat. România nu face decât dacă este împinsă de la spate. Trebuie să o împingem înainte... Sunt firme care au plecat din România din cauza corupţiei. Ca jurist m-am confruntat cu corupţia din România, care este un element de risc în domeniul afacerilor».

Ministrul Rodica Stănoiu a răspuns cu detaşare în cadrul aceleiaşi conferinţe: «Ştiu bine ce avem de făcut. Facem, reuşim; nu facem, nu reuşim... bugetul este aşa cum îl ştim». Secretarul general al guvernului Şerban Mihăilescu a contraatacat: «Noi i-am cerut domnului Moore să ne spună firmele acelea care au plecat din România, pentru că noi nu avem asemenea informaţii. Nu întotdeauna tot ce spune un investitor este adevărat». Aflat la Atena, preşedintele Iliescu a spus: «Luaţi-o ca pe o declaraţie personală a unui om care are anumite raporturi de afaceri, stimulat poate cumva de intervenţia ambasadorului SUA la Bucureşti, în cadrul aceluiaşi seminar... Nu o luaţi ca pe o poziţie care să aibă încărcătură oficială din partea Uniunii Europene». Tot de la Atena premierul Năstase a emis panseul năzdrăvan cum că îl apreciază pe Obie Moore pentru că «a luat decizia înţeleaptă de a se căsători cu o româncă (!)» şi l-a rugat pe şeful corpului său de control Victor Ponta să ia legătura cu Obie Moore pentru a-l întreba care sunt firmele cu probleme în afaceri din România.

Fără pic de gingăşie pentru guvernul aflat la strâmtoare, şeful Delegaţiei Comisiei Europene în România, Jonathan Scheele, a plusat: «Dacă nu se vor lua măsuri pentru a lupta împotriva corupţiei, într-adevăr va fi un motiv de deosebită îngrijorare. Sunt multe lucruri de făcut în România şi de modul în care se duce lupta împotriva corupţiei de către guvern şi de orice cetăţean român depinde cât de repede se va putea progresa în procesul de aderare la UE... Instituţiile juridice din România nu funcţionează cum trebuie şi de aceea nu sunt credibile... Dacă aş vrea să fac un rezumat, ar trebui să-l citez pe directorul pentru extindere Eneko Landaburu: „Nu poţi avea o democraţie care funcţionează în mod corect, printre hoţi... Este nevoie de o precisă şi eficientă depistare a cazurilor de corupţie din România, de urmărirea penală a vinovaţilor şi de pedepsirea penală a faptelor de corupţie cu claritate maximă».

Reprezentantul preşedintelui Iniţiativei Anticorupţie a Pactului de Stabilitate, Ugo Draeta, a afirmat şi el în faţa unor oficiali români printre care secretarii de stat Alexe Costache Ivanov şi Toma Zaharia că: «o guvernare cinstită este esenţială pentru bunul mers al unei ţări... Oamenii de afaceri străini şi români se plâng că trebuie să plătească anumite sume unor autorităţi. Efectele acestor acte de corupţie sunt şomajul şi slaba producţie».

Abordând cu calm valul de critici venite din Apus, preşedintele Iliescu şi premierul Năstase declarau la încheierea Conferinţei Europene de la Atena că au primit asigurări din partea majorităţii liderilor europeni că procesul de extindere al UE este ireversibil, România şi Bulgaria fiind aşteptate să devină membre la 1 ianuarie 2007. Simptomatic este însă faptul că în declaraţia finală a Conferinţei nu au fost pomenite nici România nici Bulgaria şi nici data aderării lor.

Răspunzând parcă afirmaţiilor făcute de preşedinte şi premier la Atena, comisarul european pentru extindere Guenther Verheugen a declarat la 29 aprilie ziariştilor de la BBC: «Cele două ţări (România şi Bulgaria) sunt puţin nervoase, ceea ce pot pe deplin înţelege. Ele vor să fie sigure că data ţintă pentru aderare, 2007, va fi atinsă. Aceasta nu este însă şi data noastră, ci a României şi Bulgariei. Liderii Uniunii Europene şi cei ai Comisiei susţin această dată-ţintă, dar n-au spus că este şi a noastră. Este obiectivul lor, pe care îl susţinem şi au promis că vor face tot ce le stă în putinţă ca el să fie atins în 2007, dar asta depinde, desigur, de progresele pe care ambele ţări trebuie să le facă... În ambele ţări, reforma în administraţie, justiţie şi continuarea reformelor economice reprezintă cele mai importante probleme... N-am spus că România a făcut progrese în lupta anticorupţiei, cele două ţări abia au început să abordeze această problemă... Corupţia este un subiect foarte important pe agenda mea. Le spun mereu viitoarelor state membre că trebuie să obţină rezultate credibile în lupta împotriva corupţiei... Aş dori să văd că viitoarele state membre aplică „toleranţa zero" faţă de corupţie, în special faţă de corupţia la nivel înalt, care reprezintă o problemă în unele ţări».

După numeroasele critici şi avertismente pe care le-a suportat cu greutate, preşedintele Iliescu, aidoma unui ceainic pe foc, a dat în clocot. Intervievat de ziariştii de la *Tages Zeitung*, interviu difuzat la Deutsche Welle la 5 mai, afirmă: «Asta nu este constatarea ambasadorului Statelor Unite, este constatarea noastră înainte de toate şi aceste aprecieri, aceste analize asupra corupţiei ca un fenomen eroziv pentru societate, întotdeauna le-am făcut mai înainte de toate şi nu trebuie să reamintesc declaraţiile mele politice din acest punct de vedere şi analiza pe care am făcut-o în faţa Parlamentului României. Deci nu un ambasador al nici unei ţări nu vine să ne dea nouă lecţii în materie de luptă împotriva corupţiei. Spunem mai mult, că un ambasador ar trebui să manifeste ceva mai multă prudenţă şi statutul unui ambasador nu-i permite şi nu ar trebui să-i permită să se pronunţe asupra problemelor interne din ţara unde este acreditat. El este reprezentantul unui şef de stat şi el nu are a se amesteca în treburile statului respectiv şi în politica guvernului respectiv. Noi îi tratăm însă cu amiciţie, şi pe el, şi pe alţii, şi pe toţi partenerii noştri. Este problema noastră, înainte de toate, lupta împotriva corupţiei».

Speriat de propriile sale cuvinte, după o zi de gândire, preşedintele dă înapoi: «Nu e adevărat, mie îmi pare rău că presa a extras, dintr-un interviu foarte echilibrat, e o pasiune pentru senzaţional care deformează sensul şi esenţa lucrurilor... Faţă de Michael Guest am avut şi păstrez cele mai calde sentimente, este unul din bunii ambasadori ai SUA, un prieten al României. Chiar şi ceea ce a spus, a spus-o din poziţia de prieten al României. Eu remarcam că pentru un ambasador este bine să păstreze o anumită ţinută faţă de statutul şi comunitatea (unde este acreditat - n.r.)... El a făcut nişte consideraţii care nu trebuie luate drept critici vehemente. Adică s-a extras o notă care nu este specifică esenţei interviului respectiv... şi-a expus nişte păreri într-o dezbatere care, pe fond, pe esenţă, sunt absolut corecte şi coincid propriilor noastre preocupări».

Care Iliescu este cel adevărat, cel care îl apostrofează pe ambasadorul american, sau cel care îl elogiază, cel care înfierează corupţia şi «capitalismul de cumetrie» sau cel ce nu permite să i se dea lecţii în materie de corupţie, cel care luptă împotriva corupţiei dar nu vede nici un mare corupt? Dar cea mai semnificativă împrejurare la care s-a ajuns este împăcarea dintre preşedinte şi premier, solidarizarea structurii partid-stat a PSD, care s-a aliniat în spatele celor doi. Mesajul intern şi extern al PSD-ului reconciliat este acelaşi: nimeni nu are dreptul „să se pronunţe asupra problemelor interne din ţara unde este acreditat".

Corneliu Tomescu

• TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC •

• **Care era de fapt cel mai hilar** eveniment care ar fi trebuit amintit în *Telegraf* luna trecută? • Păi, bineînțeles, celebrele ouă ale lui Năstase! • Totuși, usturându-ne obrazul pentru conducătorii cu care ne-a năpăstuit soarta (cu concursul nepreţuit al înţeleptului nostru electorat), ne-am abținut de la orice comentarii, considerând că, probabil, premierul își va manifesta public regretul pentru această incredibilă „scăpare". • Ei bine, degeaba am sperat. • Nu numai că „distinsul" intelectual nu și-a cerut scuze pentru abaterea de la regulile bunei purtări, și încă unde, chiar în plenul parlamentului, ba dimpotrivă, a recidivat cu voioșie, răspândind în dreapta și în stânga trivialități și obscenități, ca ultimul golan din Pantelimon sau marginile Colentinei. • Așa că de data asta nu-l mai trecem cu vederea, ci facem mai jos un mic inventar vesel al repertoriului de vulgarități al domnului Năstase.

• **Ca să ne dovedească probabil că avem** o clasă conducătoare corespunzătoare nivelului economic al vieții noastre, adică nivelului unei republici bananiere, „rafinatul colecționar de artă și mecena", domnul Năstase, a început să cadă din ce în ce mai des în păcatele unui limbaj de care s-ar rușina chiar și măturătoarele de pe bulevard. • Șirul negru a debutat în 31 martie, când, în plenul reunit al celor două camere, indispus de discuțiile asupra corupției și simțindu-se probabil cu cine știe ce muscă pe căciulă apropo de sugestia de a-i fi inventariate averile, primul nostru ministru s-a trezit vorbind și a emis următoarea sugestie năucitoare: „Cineva a sugerat să vină să-mi numere găinile. Eu i-am sugerat să vină să-mi numere ouăle". • Să nu-ți vină să crezi. • Acest banc mârlănesc nu s-a auzit în vreo crâșmă rău famată dintr-un cartier periferic, ci în ditamai Parlamentul României. • Țară europeană, zice-se.

• **În loc să-și pună cenușă în cap** că și-a dat arama pe față, nobilul Năstase a continuat să dea cu bâta-n baltă: în 23 aprilie, vizitând serele de la Popești-Leordeni, s-a trezit spunându-i unui jurnalist: „Ai grijă să nu-ți intre un bondar în pantaloni, că ăștia fecundează tot timpul". • Lasă că vulgaritatea crasă a exprimării și a gândurilor care se vede că nu-i dau pace premierului sunt jalnice, dar stăm să ne gândim ce avea dumnealui în cap când i-a adresat acest avertisment *unui bărbat*: cum își închipuia oare că un *bărbat* poate fi în primejdie de a fi fecundat de un *bondar*?!? • Pe cât se știe, ambii aparțin genului masculin: la rigoare (la mare rigoare) se poate imagina un raport sexual între doi reprezentanți ai genului masculin, dar în nici un caz nu-l pândește pe vreunul primejdia fecundării. • Probabil că problema partenerului într-o relație sexuală e foarte nelămurită în creierii domnului pe care presa îl numea cu delicii „Bombonel", acum puțină vreme.

• **Odată intrat în vria asta,** zisul „Bombonel" dă dovadă că nu mai e în stare să se redreseze, și se înfundă din ce în ce mai adânc în mocirla trivialului. • Tot în 23 aprilie, zi se vede nefastă pentru dumnealui, domnul Năstase a reiterat niște exprimări incalificabile, cu care înfierase opoziția la prezentarea moțiunii „Mafia sufocă România". • Cu acea ocazie, „distinsul" recomanda opoziției „să nu mai umble cu corupția în gură". • După aproape o lună, în 23 aprilie, indignându-se de adevărurile rostite apropo de corupție de ambasadorul Statelor Unite, Michael Guest, premierul a călcat iarăși pe alături, spunând: „Ne tot plimbăm cu corupția-n gură... o scoatem afară... o întoarcem, ne tot jucăm cu poveștile astea..." • Fantasmele sexuale ale domnului Năstase poluează viața noastră politică, și așa marcată de o incredibilă vulgaritate și mitocănie. • Vrednic coleg al lui Alcibiade – responsabil cu cazanul în care fierb cele mai infame mârlănii jurnalistice, păstor al partidului responsabil cu umflarea nestăvilită și nerușinată a corupției, domnul Năstase își arată din ce în ce mai mult adevărata față de descendent al cine știe căror neamuri vitregite, lipsite de binefacerile educației și culturii. • Deși el n-a fost câtuși de puțin lipsit de aceste binefaceri, se vede că, din când în când, vreo strămoașă, de care poate nici nu-și mai aduce aminte, se face auzită prin spusele îndepărtatului nepot.

• **Nici Papașa Iliescu** n-a primit cu plăcere observațiile ambasadorului american, și nici pe cele ale Senatului Statelor Unite, preocupat de amploarea fără precedent a corupției în scumpa noastră patrie. • Dar, după ce mai întâi s-a stropșit, foarte indispus, a făcut marșarier, recunoscând că „știm că avem corupție". • Însă nu a comentat îndemnul apăsat al Comitetului pentru Relații Externe al Senatului SUA ca legislația anticorupție adoptată de România să fie „aplicată în mod agresiv". • La noi, singura agresivă e corupția.

• **Și apropo de corupție,** e nostim să aflăm din ziare că BCR i-a cerut lui Adrian Năstase fie **să recupereze de la Viorel Hrebenciuc cele 5,8 milioane de dolari pe care preacinstitul om de afaceri și politician le-a împrumutat de la Bancorex și nu le-a mai dat înapoi, fie să treacă această sumă la DATORIA PUBLICĂ!!!** Adică să plătim noi banii pe care i-a furat de la Bancorex domnul Hrebenciuc!!! • Și asta scrie negru pe alb în moțiunea opoziției „Mafia sufocă România". Dar evident că nimeni nu se formalizează și nu ia vreo măsură.

• **Și tot în această celebră moțiune,** se pune întrebarea cum de-a ajuns simpaticul ministru al Industriei, Dan Ioan Popescu, „în mod miraculos multimilionar în dolari". • Păi, dacă stăm să ne gândim puțin, n-ar fi multe modalități.

• **Cum tot ne aflăm la capitolul Parlament,** pe care l-am neglijat luna trecută, să nu uităm să spunem o vorbuliță despre episodul circăresc iscat nu demult în același cadru distins, între „Tribunul" și un deputat PSD, cogeamite președinte al Comisiei de politică externă a Camerei Deputaților. • Ca fin diplomat ce se găsește, președintele Comisiei de politică externă, domnul Radu Podgoreanu, a găsit de cuviință să-și exprime opinia apropo de starea de sănătate a „Tribunului" oferindu-i acestuia, în momentul în care cobora de la tribuna Parlamentului, un flacon de distonocalm. • Politețe pur diplomatică, în linia bunei creșteri tipice PSD. • Vederea calmantului nu l-a calmat pe „Tribun", ci dimpotrivă: iritat, șeful de partid s-a trezit că-l ia gura pe dinainte și, probabil revenind la normele educației din copilărie, l-a trimis pe „diplomat" la origini, în cea mai neaoșă limbă strămoșească, agrementând înjurătura și cu epitetul benign de „dobitoc". • Considerând că acest apelativ evocator al necuvântătoarelor nu este suficient pentru ambianța politică din Camera Deputaților, VC-ul nostru național l-a mai denumit pe parlamentarul PSD și „tâmpit", întărindu-și afirmația cu diagnosticul „nu e zdravăn la cap".

• **Citind însă cele de mai sus,** ești în drept să te întrebi: dar oare cine e zdravăn la cap, în nemaiîntâlnita noastră clasă politică? • Luând în considerație și faptul că, la toate aceste abateri de la normele bunei cuviințe, parlamentarilor noștri nici prin gând nu le-a trecut să se indigneze, ci dimpotrivă, au reacționat prin hăhăieli complezente și rânjete slinos-aprobatoare, ca niște oameni familiarizați cu gluma grosolană și cu invectiva grobiană. • Vorba franțuzului: „Chassez le naturel, il revient au galop" – adică, mai pe românește, „Năravul din fire n-are lecuire".

• **Că tot vorbeam de „Tribunul",** să nu uităm ultima lui ispravă de tot hazul, în legătură cu proprietatea asupra elegantei reviste „România Mare". • Lasă că, și-așa, o nebuloasă învăluie această problemă, neștiindu-se nici acum cu certitudine cine este proprietarul acestei foi: ori „Tribunul", ori tiranul-fantomă despre care zbierau ziarele acum un an și ceva, ori sora mai mare a lui Alcibiade. • Vorba e că, la depunerea declarațiilor de incompatibilitate ale senatorilor, VC Tudor a declarat plin de haz: „De astăzi, Jeni Tudor, fetița mea de 8 ani, conduce revista *România Mare*. • Nu contestăm genialitatea odraslei genialului „Tribun", numai legalitatea soluției iscă unele nedumeriri. • Pe de altă parte, dacă ne gândim la nivelul intelectual al susnumitei reviste, parcă ideea de a fi condusă de o fetiță de 8 ani nu e chiar atât de nelalocul ei.

• **Tot la capitolul politic** e interesant de menționat felul în care au avut loc alegeri parțiale în 24 de localități din 18 județe. • Măcar că partidul de guvernământ s-a dat peste cap executând asfaltări și acte de caritate cât se poate de electorale, plus saci întregi de promisiuni fără acoperire, oamenii n-au dat buzna la vot, participarea fiind scăzută. • Singurii cetățeni cu conștiință politică au fost niscai rromi, plini de bunăvoință precum și de neștiință de carte... dar lasă că i-au ajutat președinții secțiilor de votare, care le-au citit buletinele. • Ce-or fi înțeles, nu se știe, dar de ștampilat au ștampilat, Dumnezeu cu mila. • Vorba românului: o să culegem ce-am semănat. Se poate altfel?

• **Apropo de minoritatea conlocuitoare** (unii chiar susțin înlocuitoare), se aude că ultima modă la pușcărie, pentru tinerii rromi care fac inevitabilele stagii în aceste universități specifice, este implantul cu bile în penis. • Dar nu niște bile oarecare, de rulmenți, ci numai și numai bile de aur, că doar are tata bulibașa mangoți, nu-i așa, mânca-ți-aș!

• **La capătul celălalt al curcubeului** se situează prăpădiții care trăiesc pe marginea gropii de gunoi, scormonind prin maldărele de rămășițe aruncate de marele oraș și găsindu-și în gunoaie subzistența. • De curând, peste o astfel de familie de dezmoșteniți ai sorții s-a abătut pe neașteptate norocul: Un membru al familiei a găsit printre zdrențe un plic în care se aflau peste 3000 de dolari. • Numai că la omul sărac nici boii nu trag – zice înțeleptul nostru popor, așa că nici bieții gunoiași n-au avut parte de multă bucurie de pe urma micii averi găsite. • Primo că, neavând parte în viața lor de dolari, n-au prea știut ce-s ăia și s-au dus de ici colo prin periferia Bucureștilor, întrebându-și vecinii dacă bancnotele sunt bune de ceva. • Bineînțeles că au dat și peste unii mai familiarizați cu „verzișorii", iar vestea s-a întins repede. • Așa că și-au făcut apariția numaidecât și corbii de pradă, care i-au jecmănit de bani, sub pretextul „protecției" și sub cel și mai hilar că „vor să dea banii înapoi". • Până la urmă, norocoșii găsitori au rămas tot atât de săraci ca înainte, păstrând din toată aventura doar amintirea unei scurte perioade în care le-a zâmbit speranța.

• **Zice poliția că românașii** noștri principiali, în abilitatea lor proverbială de a scoate bani de unde nu gândești, au născocit o nouă metodă, care constă în reclamarea unor furturi fictive din automobile, pentru a obține despăgubiri de la societățile de asigurare. • Cică reclamă frații într-o veselie că li s-au furat oglinzile, roțile, capacele de roată și altele asemenea, pe care de fapt nu le-a furat nimeni și pentru care societățile de asigurare plătesc milioane. • Așa o fi, dar știm precis că, în dimineața în care a ieșit în fața casei și și-a găsit mașina Renault Clio cu ambele oglinzi smulse, colegei noastre care a avut această aventură i-a căzut cerul în cap. • Cu siguranță că ar fi preferat să-și știe automobilul intact în loc să alerge pe la poliție, pe la asigurări, pe la service. • Cu atât mai mult cu cât oglinzile, smulse, nu pot fi folosite în mod normal la altă mașină. • Iar subofițerul foarte amabil și compătimitor, care a întocmit procesul verbal de constatare, nu dădea deloc semne că ar bănui-o că și-a smuls singură oglinzile ca să i le înlocuiască asigurările. • Așa încât ziarele, care au publicat știrea cu poliția care îi bănuiește pe automobiliștii păgubași, poate ar trebui să precizeze un pic: suntem siguri că poliția nu-i bănuiește pe **toți** păgubașii, numai așa, pe unii mai cu cazier...

Telegrafist

Democrația israeliană – Cazul Mordechai Vanunu

Victor Bratu,BBC, 03-04.05.2003

Emisiunea „Arena" preluată de pe Internet, prin casetă vocală

„Eu sunt funcționarul, tehnicianul, mecanicul, șoferul, căruia i se spune ori asta ori ailaltă, nu te uita spre dreapta, spre stânga sau la pagina asta, nu te uita la întreaga mașinărie, ești responsabil doar pentru un șurub, pentru o ștampilă. Fii preocupat de o singură problemă, nu-ți bate capul cu lucruri care sunt peste nivelul tău. Nu gândi pentru noi. Tu vezi-ți de șofat. Mergi înainte, înainte". Așa începe poezia *Sunt spionul vostru*, scrisă de Mordechai Vanunu în închisoarea de maximă securitate, Ashkelon, din Israel. Condamnat la 18 ani închisoare, Vanunu mai are de ispășit un an. Pentru statul evreu el este un trădător, pentru mulți alții însă Vanunu este un prizonier de conștiință, un om care s-a răzvrătit împotriva unui stat care-și controlează cetățenii în numele secretului de stat, un om care plătește cu libertatea curajul de a fi avertizat: Orientul Mijlociu se îndreaptă spre un holocaust nuclear. Lui Mordechai Vanunu i s-a compus și o operă, care îi poartă numele, cu un livret inspirat din scrierile sale din închisoare. „Ceva groaznic se va întâmpla, atom, neutron, hidrogen, drumul către holocaustul nuclear". Ce țară din Orientul Mijlociu are arme nucleare dar nu recunoaște acest lucru? Ce țară din Orientul Mijlociu are capacități nedeclarate de fabricat arme biologice și chimice? Ce țară din Orientul Mijlociu nu acceptă pe teritoriul său inspecții internaționale pentru arme de distrugere în masă? Răspunsul la aceste întrebări nu este, deocamdată cel puțin, nici Irakul, nici Iranul și nici Siria. Răspunsul corect era bănuit de mult, dar de abia în urmă cu 17 ani cineva a avut curajul să aducă dovezi; Mordechai Vanunu a răspuns pentru prima dată cu voce tare la aceste întrebări: **Israelul.**

Să facem cunoștință cu soții Ilof, septuagenari americani, activiști pentru pace din orășelul Saint Paul, Minnesota, Statele Unite ale Americii. În urmă cu 5 ani, Nick și Mary Ilof au înfiat un om pe care nu-l întâlniseră niciodată. La data aceea Mordechai Vanunu, căci despre el este vorba, petrecuse 11 ani la izolare, singur, într-o minicelulă, fără fereastră, timp de 11 ani.

Mary Ilof spune că Vanunu fusese îngropat de viu, închis într-o colivie de 2 pe 3 metri, fără fereastră spre exterior; chiar și plimbarea la care avea dreptul o făcea într-o incintă fără ferestre.

„Vanunu este omul care a petrecut cel mai mult timp la izolare în așa zisa lume civilizată, spune Nick Ilof. Când l-am văzut prima dată arăta ca un om bătrân, mult peste cei 40 de ani ai săi".

Condiția în care se afla i-a determinat pe Ilofi să facă ceva: l-au înfiat și de atunci au rămas în legătură cu el. Ei nu încetează să se întrebe însă, cum poate o țară care-și spune democratică să trateze un om în acest fel: 11 ani la izolare, mai multe cereri de eliberare condiționată respinse. De unde neîndurarea statului evreu față de un om care nu a făcut decât să spună ceea ce lumea bănuia deja?

„Această dezvăluire a secretelor i-a atribuit lui Mordechai Vanunu titlul de spion de gradul unu, ceea ce este foarte grav pentru Israel." Martin Marcus este ziarist la Tel Aviv. „Dincolo de faptul că în anii aceia nu prea au existat variante de acest fel, nu prea au existat abateri, în ghilimele, de la linia oficială. Adică gestul lui Mordechai Vanunu atunci, a fost într-adevăr ciudat și neașteptat, poate că societatea israeliană din anii aceia nu a fost pregătită pentru o astfel de... astăzi i se spune formă de protest, atunci i s-a spus trădare. De aceea, la vremea respectivă, Mordechai Vanunu a fost condamnat la închisoare 18 ani, urmând ca, în baza legii israeliene, să i se reducă pedeapsa cu o treime pentru purtare adecvată. În cei aproape 18 ani de pușcărie Vanunu nu a reușit să convingă comisiile penitenciare să-i acorde această treime deoarece a făcut greva foamei, deoarece a încercat să scrie tot felul de scrisori, nu s-a comportat conform normelor sistemului penitenciar sau conform așteptărilor celor care ar fi trebuit să-l elibereze mai devreme."

Familia Vanunu a venit în Israel din Maroc pe când Mordechai era copil. Și-a făcut stagiul militar, a studiat filosofia și apoi a găsit de lucru la Dimona, un misterios complex industrial din deșertul Neghev. Mii de oameni lucrează la Dimona dar numai după ce se angajează în scris să nu divulge nimic din ceea ce văd sau aud acolo. Ani de zile Israelul a susținut că Dimona este o fabrică de textile. În 1986 însă Peter Hunam, ziarist la ediția duminicală a ziarului britanic *The Times*, a auzit că un israelian deține, și este gata să prezinte dovezi despre ceea ce se fabrică de fapt la Dimona. Era vorba despre cineva care lucrase chiar în interiorul fabricii de separare a plutoniului, care contribuise efectiv la fabricarea de arme nucleare, un om care fotografiase instalațiile respective și avea fotografiile, un om care deținea o mulțime de date despre cât material nuclear se procesa la Dimona. Peter Hunam l-a contactat pe Mordechai. Acesta părăsise Israelul și trăia în Australia, renunțase la iudaism și se convertise la creștinism. *Sunday Times* l-a adus la Londra și a verificat autenticitatea informațiilor. În cele din urmă, pe prima pagină a ediției din 5 octombrie 1986, ziarul titra *Adevărul despre programul nuclear al Israelului* și publica fotografiile lui Mordechai. La acea dată însă Vanunu dispăruse deja din Londra. Serviciile secrete israeliene, care intraseră deja pe fir, i-au întins lui Vanunu o cursă clasică. La Londra el a întâlnit o americancă frumoasă care l-a convins că ar fi mai în siguranță la Roma. Odată ajunși acolo, alți agenți ai Mossad-ului au intrat în acțiune. În ultima zi a lui septembrie 1986, Vanunu a fost imobilizat, drogat, scos ilegal din Italia la bordul unei mici ambarcațiuni și adus în stare de inconștiență în Israel. Ordinul fusese dat personal de premierul Schimon Perez, părintele programului nuclear israelian.

Schimon Perez susține și astăzi că Mordechai Vanunu este un trădător de țară. Într-un interviu acordat BBC-ului, Schimon Perez spune că Vanunu trebuia judecat. Fostul premier israelian ignoră însă întrebările legate de răpirea ilegală a lui Mordechai din Italia.

Procesul lui Mordechai Vanunu s-a ținut în mare secret; când era adus la tribunal i se punea pe față o mască de motociclist, cu vizorul tras pentru a nu putea să facă vreun gest vizibil, purta un dispozitiv acustic care îi bruia vocea pentru a nu se face auzit. A fost găsit vinovat de trădare și spionaj. Încălcase legea și propriul angajament de a-și ține gura. A primit o pedeapsă neobișnuit de aspră: 18 ani, doar.

Pentru avocatul său, Ronen Bergman, Vanunu a fost tratat astfel din răzbunare și pentru a se da un exemplu pentru ca alții să nu îndrăznească să calce tabuul secretomaniei care planează peste arsenalul nuclear al Israelului ca și peste întreaga societate israeliană. Ziaristul Martin Marcus mai are însă o explicație: „Vanunu a venit dinăuntrul, din interiorul sistemului în care se pătrunde, până astăzi, foarte greu. Pentru ca un om să ajungă tehnician la un loc atât de secret precum este reactorul atomic de la Dimona trebuie să treacă prin foarte multe comisii de anchetă, de verificare, i se verifică dosarele, foarte, foarte greu se obține statutul de tehnician. Vanunu a lucrat câțiva ani acolo beneficiind de încrederea direcțiunii și, bineînțeles, a securității israeliene și deodată, neașteptat, a încălcat această încredere. De aici provin tot felul de fenomene ulterioare inclusiv, hai să-i spunem, înverșunarea împotriva sa. Dincolo de faptul că a fost acuzat de spionaj și de trădare, Vanunu a încălcat încrederea și a înșelat așteptările celor care-și puseseră cuvântul pentru el, care giraseră pentru el și așa mai departe".

Mordechai Vanunu a început ispășirea pedepsei pe 27 martie 1988. În Israel nimeni nu l-a plâns. Pentru majoritatea israelienilor el chiar era un trădător care pe deasupra se și lepădase de iudaism devenind creștin. Dar dacă Mordechai dispărea în celula lui fără fereastră, adevărul ieșise deja la lumină. Astăzi, experții afirmă că Israelul este a șasea putere nucleară a lumii. Deține bombe atomice de mică putere, mine nucleare și rachete nucleare cu rază medie de acțiune ce pot fi lansate din aer, de la sol și de pe mare. Plutoniul se fabrică la Dimona, armele nucleare sunt asamblate la Iudefad și depozitate la Zacharia și Eilabun. Laboratoarele pentru arme biologice și chimice sunt la Neviona. Israelul nu a confirmat, dar nici nu a infirmat niciodată aceste informații. Pur și simplu nu a comentat subiectul.

Totul a început în anii '60 când, pe atunci, foarte tânărul Schimon Perez a negociat în secret cu francezii cumpărarea unui reactor nuclear cu utilizări militare. Așa a apărut uzina de la Dimona, care s-a extins an de an la suprafață, dar mai ales în subteran. Programul nuclear israelian s-a dezvoltat sub protecția unei înțelegeri cu Statele Unite care se numește până astăzi ambiguitate nucleară. Programul poate continua atâta timp cât rămâne secret. Ambiguitatea nucleară este un lux pe care și-l permite numai Israelul, țară care este până astăzi o zonă liberă de inspecții internaționale de armament și care nu a semnat tratatul de neproliferare nucleară. Chiar și unii israelieni consideră părtinitor tratamentul pe care Occidentul îl aplică Israelului, tratament ilustrat și de cazul Vanunu... În majoritatea lor israelienii sunt însă de altă părere, părerea fostului premier Schimon Perez: „Dacă cineva vrea să te omoare și te folosești de o înșelătorie ca să-ți salvezi viața, nu este ceva imoral. Dacă nu am avea inamici, nu am fi nevoiți să apelăm la așa ceva", spune fostul premier, referindu-se la ambiguitatea nucleară. Schimon Perez nu recunoaște însă nici astăzi că Israelul deține arme nucleare...

În noiembrie anul trecut au venit primele semne că tratamentul aplicat lui Mordechai Vanunu începe să se îmbunătățească. Pentru prima dată autoritățile au permis filmarea și fotografierea audierii cererii sale de eliberare condiționată. Cererea a fost respinsă însă pe motiv că Vanunu încă deține secrete care, divulgate, pot afecta interesele Israelului. Între timp secretele de la Dimona au început să se scurgă în lumea din afară și pe alte căi. Mai mulți foști angajați au rupt și ei legea tăcerii; bolnavi de cancer ei susțin că s-au îmbolnăvit pentru că au lucrat cu material radio-activ în condiții de securitate neadecvate, iar acum uzina nu mai vrea să audă de ei. Ariel Spieler, un supraviețuitor al holocaustului, a lucrat la Dimona 27 de ani; bolnav și el de cancer, luptă să obțină despăgubiri pentru el și colegii lui. Dar, când e vorba de dat interviuri, până și curajosul Ariel Spieler evită. „Serviciile secrete m-au redus la tăcere, mi-au spus să nu suflu o vorbă și ce pot să fac? Mi-au spus că o să sfârșesc ca Vanunu. De câți ani putrezește în închisoare, de 17 ani; aș fi vrut să vorbesc, dar vreți să ajung la închisoare?" a declarat Ariel Spieler BBC-ului. Nimeni din grupul pensionarilor de la Dimona nu vrea să vorbească. Peste Israel pare să planeze o cenzură nevăzută, dar puternică...

Există ziariști israelieni care susțin că serviciile secrete au încă o mare putere și că tocmai această putere îl ține în continuare în închisoare pe Mordechai Vanunu. Ronen Bergman, ziarist la *Ediot Acharonot*, susține că toate cererile de eliberare condiționată ale lui Mordechai Vanunu au fost respinse pentru ca să se opună Esiel Horel. Până acum doi ani Horel era un om fără chip. Astăzi se știe cum arată șeful serviciilor secrete ale armatei israeliene, dar puterea lui nu este decât bănuită.

Horel a preluat un birou neînsemnat în Ministerul Apărării și l-a transformat în cel de-al patrulea serviciu secret israelian. El nu are lege, nu este verificat și monitorizat de Parlamentul israelian. „Horel este o gravă amenințare pentru democrația israeliană", spune Ronen Bergman. Instanța supremă a oricărei democrații este Parlamentul; Knessetul nu a găsit niciodată de cuviință să discute problema Dimona sau Vanunu. A fost nevoie ca un deputat de origine arabă, Isam Makul, să spargă tabuul. „În general problema nu este Vanunu, problema este politica statului israelian care a transformat acest teritoriu mic într-un coș de gunoi nuclear otrăvitor, o politică ce ne poate face pe toți să dispărem într-un nor nuclear." Rostite în inima democrației israeliene, cuvintele deputatului arab au fost primite de colegii săi evrei ca un sacrilegiu. Isam Makul n-a fost lăsat să-și termine discursul. Ziaristul Martin Marcus explică însă: „... Marea majoritate a populației încă trăiește cu sentimentul că este înconjurată de dușmani și probabil că asta este un comportament, o gândire, o mentalitate și, evident, o politică de stat uneori."

Pe 19 februarie lui Mordechai Vanunu i s-a mai refuzat o cerere de eliberare condiționată. Totuși soților Ilof li s-a permis să-l vadă în închisoare. L-au găsit într-o stare de spirit foarte bună, nerăbdător să mai treacă și anul care a mai rămas până la eliberarea din închisoare. Vanunu vrea să plece din Israel imediat după ce va fi eliberat, în aprilie 2004. Se zvonește că Esiel Horel, puternicul șef al serviciilor secrete ale armatei, nu-l va lăsa niciodată să părăsească țara pentru că încă știe prea multe. Dar și în Israel Vanunu ar putea fi un exemplu periculos, așa că, după închisoare, ar putea să-l aștepte domiciliu forțat.

„Lumea este mică, mică dacă o compari cu fratele cel mare. Iată-mă ispășindu-mi misiunea, iată-mă jucându-mi rolul. Vino și judecă și tu, ușurează-mi povara, car-o alături de mine, du mai departe misiunea de mesager. Opriți trenul, săriți din tren, stația următoare este holocaustul nuclear!"

9 mai o aniversare?

9 mai este aniversarea «victoriei împotriva fascismului» în cel de-al doilea război mondial. Europa occidentală a ales această dată-simbol ca «zi a Europei», care, prin aderarea statelor din centrul și răsăritul Europei, devine și ziua lor aniversară.

Pentru români această zi reprezintă victoria comunismului bolșevic și a Armatei Roșii în războiul care a dus la ocuparea României, la impunerea cu forța a comunismului, la milioane de arestări și zeci de mii de ucideri, la înrobirea României de către Uniunea Sovietică și la scoaterea țării din circuitul european.

Pentru români, ziua de 9 mai este o tristă comemorare în care deplângem victimele terorii comuniste de o jumătate de veac și cedarea țării parafată de Churchil la Moscova și semnată la Yalta de marile democrații occidentale Anglia și Statele Unite.

• **Sondajul CURS**, realizat în perioada 25 martie-4 aprilie, atestă o scădere a electoratului PSD:

– procentajul pe partide este de 45% PSD, câte 16% PNL și PRM, 10% PD, 5% UDMR, 4% PUR, 3% PNȚCD, 38% fiind nehotărâți sau nu ar vota;

– la alegerile prezidențiale Adrian Năstase ar obține 40% din voturi, Theodor Stolojan 21%, Vadim Tudor 19%, Traian Băsescu 12%, Mircea Geoană 3%;

– față de ianuarie, când 48% din intervievați considerau că guvernul Năstase nu e capabil să îmbunătățească situația economico-socială, la data sondajului 51% au fost de această părere;

– direcția în care merge țara era greșită în ianuarie pentru 50%, iar în martie pentru 56% din cei întrebați;

– pentru prima dată ponderea celor care susțin că întreprinderile cu pierderi ar trebui subvenționate este mai mică decât a celor care optează pentru privatizarea sau închiderea lor;

– 900.000 de gospodării, adică 12%, au cel puțin o persoană plecată la muncă în străinătate, care trimite familiei în medie 200 de euro pe lună.

• **Fraudele realizate pe Internet** au sporit de la 16.775 în 2001 la 48.252 în 2002. În acel an, proporția fraudelor pe țări era de: 76,7% - SUA, 5,1% - Nigeria, 3,5% - Canada, 2,0% - Africa de Sud, **1,7% - România**, 1,3% - Spania.

• **Raportul FMI** prezentat la începutul lunii aprilie califică pozitiv creșterea economică a României care este estimată la 4,9% pentru anul în curs. Rata mare a inflației, arată raportul, face necesare restrângerea cheltuielilor bugetare și restructurarea întreprinderilor de stat. Majorarea nejustificată a salariilor, societățile comerciale cu pierderi și blocajul financiar vor submina și în acest an redresarea economiei, conchide raportul.

• **Seminarul de preaderare** la UE, care a avut loc la 7 mai la București, constituie un avertisment pentru guvernul României ce mai are câteva luni pentru a face reformă în sectorul energetic și în sistemul de pensii, fără de care nu va primi statutul de economie de piață funcțională în 2003, condiție indispensabilă pentru aderare în 2007. Acesta este mesajul transmis de Peter Grassman, șef sector țări candidate, și Riccardo Maggi, responsabil pentru România în cadrul aceleiași structuri: «Programul Economic de Preaderare pe anul trecut a fost, pe alocuri, prea optimist, iar standardele statistice folosite nu au fost tot timpul compatibile cu cele din Uniunea Europeană. Țintele pentru acest an pot fi apreciate ca realiste doar dacă se va face reformă structurală în lunile următoare».

• **Ambasada SUA la București** a dat publicității la 7 mai o declarație, referitoare la interviul președintelui Iliescu difuzat de Deutsche Welle, din care reproducem: «Multe companii americane ezită să intre pe piața românească exact din cauza temerilor legate de corupție. Alte câteva au venit și au plecat din cauza problemei corupției. De aceea, din punctul nostru de vedere, nu este numai o problemă internă…»

• **O nouă minune făcută** de autoritățile noastre este includerea abonamentelor Radio-TV în factura de energie electrică. Indignarea populației nu e mică, întrucât sunt obligate să plătească abonamentul de radio și televiziune atât societățile comerciale de orice dimensiune chiar fără nici un salariat, chioșcurile, asociațiile familiale, persoanele fizice autorizate, asociațiile de proprietari, precum și toate gospodăriile electrificate, indiferent că au sau nu radioreceptoare sau televizoare. S-a ajuns la aberația ca aceea de a încasa abonamentul de radio și televiziune de la surzi sau de la proprietarii de cavouri electrificate. Plătim și pentru vii, și pentru morți!

• **Arcadie Opaiț, președintele** Societății pentru Cultură „Mihai Eminescu" din Cernăuți, solicită intervenția șefilor de stat din România și Ucraina pentru a reintra în posesia Palatului Național al Românilor din Cernăuți. Scriitorul Arcadie Opaiț, care este și liderul Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului din regiunea Cernăuți, a anunțat, la Suceava, că cererea sa vine în urma refuzului administrației de a retroceda clădirea, în care se intenționează amenajarea unui Centru Cultural Român.

• **Primarul Timișoarei, Gheorghe Ciuhandu**, a trimis recent, în calitate de președinte al Asociației „Astra Română", un protest adresat celor mai importante instituții ale statului (Președinție, Guvern și Parlament) în care se denunță „falsificarea recensământului în urma căruia românii din Timocul sârbesc aproape că au dispărut". Printre semnatarii petiției se mai numără și IPS Nicolae, mitropolitul Banatului (în calitate de vicepreședinte al asociației), precum și Cristea Sandu Timoc, secretar general. Înaltele personalități timișorene, care sunt de părere că Occidentul ar trebui să afle ce se întâmplă cu românii din Timoc, au cerut guvernanților să facă demersurile necesare trimiterii mai departe a protestului, atât la Consiliul Europei, cât și reprezentanților Ambasadei Republicii Serbia și Muntenegru la București, respectiv guvernului de la Belgrad. „Românii din Serbia de răsărit sunt convinși că recensământul a fost falsificat din interese de stat și pentru motivul ca românii să nu reprezinte o dificultate majoră în cadrul viitoarelor regionalizări din Serbia, în care regiunea dintre Morava-Timoc-Dunăre și munții Artani să nu poată deveni o zonă separată în care locuiesc în majoritate români sau vlahi, ci să poată fi divizată între regiunile limitrofe sârbești", se arată în protest.

• **Formațiunile ce se consideră** de dreapta și care au guvernat dezastruos între 1996-2000 se agită politic și electoral. Astfel, PNȚCD a cooptat în conducerea partidului, ca vicepreședinte, pe Maria Theodoru, președinta Asociației Proprietarilor Deposedați Abuziv de Stat și, prin protocolul semnat, s-a obligat să susțină scopurile asociației referitoare la respectarea drepturilor de proprietate ce vizează restituirea in integrum, acordarea de despăgubiri la valoarea reală pentru imobilele ce nu mai pot fi restituite în natură. Motivul afilierii la PNȚCD a fost explicat astfel de Maria Theodoru: «Nu înțelegem ca P.P.C. să ne ducă alături de Acțiunea Populară și Emil Constantinescu, care n-a făcut nimic pentru proprietari».

• **Tabăra liberală** a sărbătorit fuziunea cu Uniunea Forțelor de Dreapta într-o atmosferă încărcată de critici la adresa președintelui Theodor Stolojan. În această ordine de idei, Valeriu Stoica a spus: «Nu trebuie să ne gândim și nici măcar să vorbim despre o alianță cu PSD în 2004 sau 2005. Dacă acum Stolojan ține un discurs critic la adresa PSD, oare în 2004 toate adevărurile despre partidul de guvernământ or să dispară?», iar Crin Antonescu a declarat: «Există pericolul de a fi o dreaptă confecționată. Nu trebuie să fim dreapta cuiva». La acestea, președintele partidului a replicat: «Trebuie să ajungem în 2004, să avem un scor electoral care să ne îndreptățească să guvernăm și atunci vom lua deciziile care se impun».

• **Constantin Cătălin Chiriță** se reîntoarce la matcă. După ce a părăsit cu zgomot PNȚCD acum doi ani, înființând, împreună cu Vasile Lupu, Partidul Popular Creștin, părăsește și opțiunea acestuia pentru Alianța Populară a lui Emil Constantinescu și revine la partidul prezidat de Victor Ciorbea, într-o funcție de conducere.

Un nou mutant pe scena politică românească unde, cum spunea primul rege al României, avem mulți oameni de talent, dar puține caractere.

• **Doi lideri reîmpăcați**, Emil Constantinescu și Vasile Lupu, au susținut la Bârsănești, județul Bacău, candidatul lor pentru alegerile locale. Cu această ocazie au lansat un «Apel către prietenii din PNȚCD» chemându-i pe aceștia să se alăture demersului de regrupare a tuturor forțelor politice care au compus CDR.

PNȚCD a respins apelul ca fiind o încercare de racolare peste capul conducerii partidului.

• **Criza din PNȚCD** a devenit subiect de discuție în Partidul Popular European (PPE). Pe 5 și 6 mai, Biroul Politic al PPE va lua în discuție incapacitatea actualei conduceri a PNȚCD de a propulsa partidul în Parlamentul României. Deși s-a declarat nu o dată un prieten bun al lui Victor Ciorbea, vicepreședintele PPE Wim van Velzen i-a scris recent acestuia o scrisoare deosebit de dură cu privire la situația din PNȚCD.

• **Președintele PNȚCD Suceava**, Orest Onofrei, a anunțat ieri că a renunțat la postul din conducerea centrală a partidului, precizând că nu mai poate rămâne în aceste structuri după ce a criticat public direcția greșită în care se îndreaptă formațiunea. Orest Onofrei, care era membru în Biroul Național de Conducere al PNȚCD și vicepreședinte al partidului, spune că autosuspendarea sa reprezintă un gest moral deoarece nu poți activa într-o structură pe care nu o mai agreezi. Onofrei a afirmat recent că PNȚCD nu mai poate fi salvat fiind „condus de un șaman care apelează la tradiții și cultul înaintașilor de fiecare dată când partidul se poticnește".

„Singura șansă pentru salvarea creștin-democrației în România nu este constituită de fuziunea partidelor care se revendică aparținătoare acestei doctrine politice", se arată într-un document adoptat de Biroul Județean Suceava al PNȚCD.

• **Președintele Victor Ciorbea**, aflat la Bruxelles, a primit cu indiferență vestea demisiei lui Orest Onofrei: „E problema lui", a spus liderul țărănist. Ciorbea n-a exclus însă posibilitatea ca și Onofrei să facă parte din acel grup de țărăniști condus din umbră de Emil Constantinescu, grupare care urmărește – potrivit declarațiilor sale – desființarea PNȚCD.

Editor: **Editura Vremea**, Registrul Comerțului, nr. 40/3296/1991
Adresa: Str. Constantin Daniel nr. 14, Sector 1 București.
Cod poștal: 71121
Telefon: 3358131; fax: 3110219
e-mail: vremea@fx. ro
http://www.edituravremea.ro
Directorul publicației:
Nicolae Henegariu
Redactori: **Silvia Colfescu**
Maria Giugariu
Bogdan Mihai Rădulescu
Corneliu Tomescu
Corespondenți externi:
Aurel Sergiu Marinescu (New York)
Liviu Vălenaș (Nürnberg)
Secretariat: **Silvia Voinea**
Tiparul: **S.C. Tipografia FED**
ISSN – 1454-2579